

שחרורה מחדש של ירושלים

25.01.2026 | דוד מ' וינברג | written by

שלוש ידיעות חדשותיות חדשות מהשבוע האחרון משמשות תזכורת לכך שמצב הביטחון והריבונות בירושלים מחייב פעולה ממשלתית דחופה.

הראשון הוא פטירתו של הארכאולוג הירושלמי הגיבור ד"ר גבי ברקאי, שהוביל מאבקים ציבוריים נגד הרס העתיקות בידי הווקף בהר הבית וייסד את מיזם סינון העפר מהר הבית [1] פרויקט הפועל כבר עשרים שנה לאיתור שרידי העתיקות, תוך הישגים מחקרניים חשובים.

ברקאי מילא תפקיד מרכזי בהדיפת האלימות האידאולוגית הפלסטינית בירושלים ובהשבת הזכויות ההיסטוריות היהודיות.

השני הוא השינוי הבולט במדיניות המשטרה בהר הבית, המאפשר למבקרים יהודים-ישראלים להכניס דפים עם נוסחי תפילה להר. זהו צעד מבורך נוסף בדרך אל תפילה יהודית מלאה וסדירה במקום [2] הקדוש ביותר בעולם לפי המסורת היהודית [3] על כל הנדרש לכך (ספרי תורה, סידורים, טלית ותפילין ועוד), במתחם קבוע.

מעבר לחשיבותו הדתית, זהו תיקון מתבקש מול ההכחשה הערבית-אסלאמית של ההיסטוריה היהודית בציון, ונגד הניסיון הפלסטיני להפוך את הר הבית לנקודת פתיחה למלחמה נגד ישראל.

השלישי הוא הריסת מתחם אונר"א הגדול במעלות דפנה (שייח' ג'ראח) בירושלים [4] תוצאה נחוצה ומוצדקת עד מאוד של חקיקה חדשה בכנסת האוסרת את פעילות אונר"א בישראל.

זהו גם תיקון מול נרטיב הפליטות-קורבנות הפלסטיני, שמונצח באמצעות תמיכת אונר"א ב"זכות" השיבה הפלסטינית, וכן עונש על מעורבות אנשי הנהלה ועובדים של אונר"א בפעילות חמאס נגד ישראל בעזה.

הצעד הבא בהבטחת הביטחון של ירושלים [5] אעז לומר, בשחרורה מחדש של ירושלים [6] חייב להיות פעולה נגד החתרנות תחת הריבונות הישראלית בירושלים מצד ארגונים אסלאמיים קיצוניים (הממומנים בעיקר בידי טורקיה וקטר), וכן מצד מדינות אירופיות וארגוני NGO אירופאים.

לדברי ד"ר דוד קורן מהמכון הירושלמי למחקרי מדיניות, עושי צרות זרים נעשים חצופים ונוכחים יותר ויותר. הם מעורבים בפעילות גלויה וסמויה, חוקית ובלתי חוקית, אידאולוגית ומעשית, במרחב האזרחי והביטחוני. אין להם עניין אמיתי בשיפור חיי הערבים בירושלים; מטרתם היא ערעור הממשל הישראלי בעיר. חלק מגורמים אלה מפיצים מסרים התומכים בטרור נגד ישראל והיהודים.

תחום קריטי נוסף הדורש פעולה ממשלתית הוא הפסקת הבנייה הערבית הבלתי חוקית בעוטף ירושלים. פלסטינים השתלטו על יותר מ-2,600 דונם ובנו מעל 30 אלף מבנים בלתי חוקיים בירושלים וסביבתה. בעשור האחרון בלבד קמו בשכונות שועפאט וכפר עקב כ-1,500 מבנים בלתי מורשים, שחלקם מתנשאים לגובה של 15-20 קומות.

ומעל הכול, על ישראל לתגבר באופן משמעותי את כוח האדם, המשאבים והסמכויות של משטרת ירושלים, ושל כוחות מג"ב וצה"ל הפרוסים סביב העיר, כדי למנוע חדירת מחבלים.

כולם יודעים שגדר הביטחון סביב ירושלים היא בדיחה. מעבר לעשרות אלפי פלסטינים הנכנסים מדי יום לירושלים כחוק דרך 16 שערים מפוקחים, יש אלפים נוספים החודרים לישראל מדי חודש באופן בלתי חוקי מעל הגדר ובאמצעות פרצות בה.

רובם מגיעים לעבודה בירושלים, אך לא מעטים חודרים לישראל למטרות טרור, כמו המחבלים שפרצו את הגדר בצפון ירושלים וביצעו את פיגוע הטרור בצומת רמות בספטמבר האחרון, שבו נרצחו שישה בני אדם.

צה"ל מדווח שכ-16 אלף פלסטינים ניסו לחדור לישראל מהגדה המערבית בשנת 2025, מחציתם נתפסו ורובם בעוטף ירושלים. אך מאחר שצה"ל אינו אחראי על הגדר באזור ירושלים (אלא משטרת ישראל ומג"ב), ההערכה היא שמספר החדירות בפועל הוא לפחות כפול מהנתון של צה"ל.

ברור שזהו סיכון ביטחוני מתמשך ומאסיבי, מחדל חריף, שחייב להיפתר בייחוד כאשר חודש הרמדאן מתקרב ויחול בעוד כחודש.

הרמדאן אמור להיות זמן קדוש בלוח השנה המוסלמי בייחוד חודש המיועד לצום, צדקה, תפילה, תשובה והתבוננות פנימית אך לא אחת הוא "נחג" באלימות מוסלמית, ובעיקר פלסטינית, בייחוד בירושלים ובהר הבית. זהו רמדאן המנוצל כתירוץ להסלמת מלחמת קודש נגד ישראל.

בעלי זיכרון ארוך יזכרו כי מצרים וסוריה פתחו במתקפת פתע נגד ישראל ביום הכיפורים 1973 במהלך חודש הרמדאן. בחוגים ערביים רבים הוא עדיין מכונה "מלחמת רמדאן". איכשהו התפילה, החרטה וההתבוננות לא מנעו את מתקפת הפתע ההיא, שבה נטבחו 2,700 ישראלים. גם הצום לא הפריע. חיילים מצרים וסורים קיבלו פטור מהצום משום שעסקו, כביכול, בחובה דתית של הריגת "כופרים".

חמאס כינה בשמחה את הפיגוע הרצחני ב-2016 בשוק שרונה בתל אביב "מבצע רמדאן". פתיחתו של מבצע "שומר החומות" של ישראל ב-2021 נגד חמאס בעזה לוותה במטחי רקטות פלסטיניים לעבר ירושלים; 4,400 רקטות נורו אז לישראל במהלך 12 ימי הלחימה. גם זה היה ברמדאן.

ואכן, גם השנה כולם חוששים מ"הסלמה" ברמדאן, בייחוד לנוכח קריאות דתיות של חמאס ושל שופריו ברשת אל-ג'זירה להרחיב את "מבול אל-אקצא" (כלומר את המלחמה שבה פתח חמאס

במתקפת 7 באוקטובר) לירושלים וליהודה ושומרון באמצעות טרור והתקוממות.

יש הקוראים בעקבות זאת למנהיגי ישראל לנהוג בכבוד כלפי הרמדאן, לנהוג בזהירות יתרה במהלכו, ולא לעשות דבר שעלול "להתגרות" במוסלמים ברמדאן [?] בייחוד בהר הבית וסביבו [?] משום שהרגשות המוסלמיים רגישים כל כך בחודש זה.

זו גזענות רכה של ציפיות נמוכות. כאשר "מומחי ביטחון", פוליטיקאים ודיפלומטים מהנהנים ואומרים: "כן, ברור שבמהלך הרמדאן המתיחות תמיד גוברת, ולכן על יהודים וישראלים לשמור על פרופיל נמוך כי יש לצפות לאלימות מוסלמית בחודש הקדוש" [?] הם מעליבים את רוב המוסלמים בעולם, וגם את האינטליגנציה שלנו. זו ההגדרה המדויקת של כניעה לבריונים במקום עמידה מולם.

במקום זאת, על מומחי הביטחון, המודיעין והדיפלומטיה של ישראל להתכנס כדי לאבטח את ירושלים ברמדאן ומעבר לו.

משמעות הדבר היא הטלת מגבלות למניעת מהומות על מבקרים ערבים בירושלים ובשני האתרים המוסלמיים בהר הבית [?] כפי שנעשה בשלוש השנים האחרונות. הדבר מחייב פריסה של מעגלים קונצנטריים מרובים של מחסומי משטרה וצבא במעטפת רחבה סביב העיר ובתוכה.

יש לאפשר כניסה רק לגברים מעל גיל 45, נשואים ובעלי משפחות, וכן לנשים ולילדים. כך מורחקת האוכלוסייה שסביר יותר שתתפרע או תבצע פעולות טרור.

יתר על כן, כל מטיף פלסטיני או מוסלמי בהר הבית או בעיר המסית לאלימות [?] למשל, תוך האשמת "הציונים" ב"יהוד" ירושלים וב"פגיעה" באתרים הקדושים למוסלמים [?] צריך להיכלא ללא דיחוי.

למרבה הצער, שיח מתועב כזה הפך כמעט לנורמה פלסטינית. המנהיג הפלסטיני מחמוד עבאס ממשיך ללבות קמפיין רחב-היקף נגד האותנטיות של זכויותיה ההיסטוריות של ישראל בירושלים. ב־2015 הוא צרח כי "אל־אקצא שלנו וגם כנסיית הקבר שלנו. להם (ליהודים) אין זכות לחלל את המקומות הקדושים הללו בכפות רגליהם המטונפות".

בנוסף, על משטרת ישראל לפעול בנחישות כדי לאסור הנפת דגלי דאע"ש, חמאס, התנועה האסלאמית וטורקיה בהר הבית, וכן כרזות הקוראות להשמדת מדינת ישראל והעם היהודי. שוב, התנהגות כזו הפכה לצפויה במהלך הרמדאן.

במישור הדיפלומטי, על ישראל להיות ערוכה להדוף את הגינויים הבזויים של פרוגרסיבים מערביים נאיביים (ולא כל כך נאיביים), שכאשר מתרחשות תקריות בירושלים אוהבים לפטפט על פעולות ישראליות שנעשו כביכול (אך לא באמת) "ללא התגרות" והן "בלתי קבילות" בהר הבית, על "שימוש מופרז בכוח" ישראלי (שוב, לא), על "הפרת הסטטוס קוו" ועל שלל הבלים דומים.

פורסם באתר ערוץ 7, בתאריך 26 לינואר 2026.